Autor Guste Santini
Ponedjeljak, 22 Srpanj 2002 09:48

Ugledini novinar koji godinama prati probleme u osiguravateljnoj industriji i koji je, bez sumlje, informiran čovjek svojim pitanjem, iznova, otvara i pokreće najkrupnija pitanja naše privredne zbilje. Naime, kao što je poznato – anketa na ovim stranicama to zorno pokazuje – hrvatski građani su zabrinuti i, što je važnije, smatraju štetnim privatizaciju i internacionalizaciju bankarske industrije. Predsjednik Mesć o tome je nedavno progovorio. Razni politički i ini interesi temeljni su razlog zašto se nije «dinamizirala» rasprava glede njegovih stavova. Struka je trebala to podržati svojom raspravom. Ništa se od toga nije dogodilo. Govorio Predsjednik države ili ne stvari se ne mjenjaju. I dalje je temeljni problem kako formirati novu Vladu pri čemu je nevažno što, kako, zašto, gdje i kada - što je nužnost da bi se bilo što učinilo.

Privatizacija i određivanje vrijednosti neke tvrtke temeljem prošlosti u Hrvatskoj je pokazala sav svoju tragičnost. Ovo se nužno dogodilo jer nije bilo rasprave što je dobro za Hrvatsku već se je dinamizirao proces privatizacije (u ratnim uvjetima – sic!) i dobili smo što imamo. Filozofija privatizacije prenesena je i pri prodaji potojećih financijskih institucija inozemnim kupcima. Bankarska industrija je privatizirana i Hrvatska, danas, nema svojih nacionalnih banaka. Da se to nije trebalo dogoditi na ovim stranicama postoji obilje argumenata.

Croatia osiguranje je posljedna značajna tvrtka u financijskoj industriji koja će se privatizirati. Posljednja «kap u moru» nam je tako postala značajna dok su dijamanti kao ZB i PBZ tako olako prepuštene strancima. Iako bilance nisu usporedive valja reći da je bilanca stanja ZB veća osam puta od bilance Croatia osiguranja. Podatak za PBZ kazuje da je bilanca stanja veća šest puta.

U uvjetima globalizacije najveći dio investicija je usmjeren upravo na preuzimanja. U najvećem broju slučajeva rast se neke tvrtke ostvaruje preuzimanjem. Što se preuzima? Preuzima se tržište. To je najvažnije spoznati. To je ono što model privatizacije nije respektirao. Drugim rječima, neka tvrtka vrijedi koliko tržišta ima. Prema tome, kad ocjenjujemo vrijednost tvrtke to ćemo, u prvoj aproksimaciji, odrediti pitanjem: koliko nme košta da osvojim toliko i toliko tržišta? Odgovor na to pitanje sa manjim ili većim korekcijama (gubicima i potencijalnim sinergijskim učincima) odredit će fair vrijednost po kojoj će kupac i prodavalac realizirati «posao».

Gospodin Petrović svjestan svih tih i inih problema ispravno postavlja dilemu. Uočava činjenica koje nikako nije moguće predvidjeti iako to ova i – više – prethodna vlast ustrajno nastoje. Sve u svemu dragi čitaoče i dalje glasujte i time izrazite svoje stavove na našoj anketi. Ipak se čitaju ove stranice od političara koji donose odluke umjesto nas. Neki od njih neće tek tako «preći» preko spoznaja koje im pruža naša anketa.